

"МИКА ОКЛОП"

Пише:
Небојша
Кнежић

Торонио, јуна 2007.

Због тог надасве необичног надимка, од првог момента сам осјетио страхопоштовање и неки војнички морал....

Конечно у својим рукама имам праву књигу, све оне пре ње биле су млаке, измишљене, пренапухане и незанимљиве....

Ова је била "газе", ујела ме за срце, распалила машту, учинила да дубоко уздахнем и са пуно чежње погледам уздигнуте шије преко брда која су опкољавала мој град, тамо у даљину, тамо гдје ћу ускоро и сам поћи....

Сарајево! Година је осамдесет и друга, са алкохолом и литерарним пријатељима сједим у кафани "Сан" и на умашњени и прогорјели стољнак распостирем "Са, Blues" и на глас кажем да ме чују и конобари, Авдо и Тица, "е сво је, права, написао о Мика Оклоп". Минут тишине, а онда Пеца "Барбут" пружа прсте дуге као глисте и љигаво је подиже са стола....

"Хммм, ни по киле у њој, не мере ваљат!"

"Додај је мени!" каже Дарко "Атлас" који је пропутовао цијелу Европу уз помоћ палца десне шаке, али никада о томе није написао ни једног ретка, али опасно је пријетио да "радови" одмичу, па кад се изненада појави у изложима књижара, биће сензација. "Хммм, наслов јој добар, само, шта је унутра!?" вели док је пажљиво загледа, отварајући јој корице к'о стипса новчаник из кога треба да плати раји пиће....

"Прослиједи је 'вамо, да је Владо што ракију није радо, секцира!" каже међу нама литерално најславнији. "Охоо, хооо, биографија писца пише књигу, да видмо о'кле је младожења!?"

Сви гледамо у Дијака Владу а око нас два конобара и још два стола подбулих фаца примакли се па чекају да "аутор Селме и Подлугова" из биографије писца извуче и "цијену" књиге... Дуго чита биографију, студира је к'о адвокатски приправник свој први случај.

"Гукни болан" каже један од нас.

"Дијак се мршти, чешка по глави а онда заклопи књигу ко шпил карата. Сви нестрпљиво ишчекујемо његов суд а он испи пиће, запали "нишку без филтера па послије два три поштена дима, заклина главом и рече.

"Па чојек је "чубурац" а и Либеро Маркони, мој стари ахбаб је био чубурац"

"ПАААА, ПАААА, ПАА ШТАААА!?" кажемо сви у чуду и у глас!

"Па шта, па шта, нема па шта, то значи да је књига добра и тачка!" мртав хладан каже Владо и подигне два прста према конобарима, хајде донеси рунду раји, ја ча-

стим, родио се писац"

А онда сви уперисмо погледе према књиги као да је сама Гутембергова библија а ја је важно узем и ставим у унутрашњи џеп вијетнамске јакне. Ту исту ноћ када сам климавог корака преко парка журио трамвајској станици како бих ухватио посљедњу "двицу" према Ченгић Вили, из кафане, па за мном дјену се Владо и викну...

"Хесеј малии, сачекај, ће си зап'о, него, дај ми ту "калифорнију" да је ноћас исчитам, а сутра ти је враћам, важиини!"

Погледам у Владу Дијака, живу легенду града Сарајева, никада ми тај није тражио ни једну књигу, него је само давао, никада му нисам вратио "Врата од утробе" и "Људе са четири прста", загубиле се, по обичају, к'о што ће се изгубити и та коју му без ријечи дадох....

Владо сутра није долазио у кафану, ни прекосутра, није га било неколико мјесеци. Јавио се разгледником из Херцег Новог, каже да је доље лијепо вријеме, ма ко у "калифорнији", и попијте нешто на мој рачун" а то умјесто поздрава.

Прођоше мјесеци, можда и цијела година а онда као бродити пред буру, поново се скуписмо у нашој малој марини, кафани Сан. Владо као капетан високо уздигнутих руку којима млатара описује своја пијанства по неким салашима и вукојебинама, у којима је пио здраву ракију и мезио из чистих и пуних тањира. Пића стижу за сто као рођенданске карамеле, чисте сви редом. Са нама сједи и музички уредник Радио сарајева, Златко Даниш а ту је и Смиљан Лајснер његова десна рука која сваки час уз помоћ брзих ногу трчи до редакције да нам пожељи "пусти" најновију Азру.

"А знате ли ви раја да је сада у хотелу Европа књижевна фешта, окупила се политика и књижевност да нешто прослави, све велика имена, а ми овдје, нико нас није позв'о, к'о да смо неписмени" каже Фјодор Федесин који је брже од "радио милеве" сазнавао све градске новине. "Е не може то тако, е нећемо" каже Владо и зграби изгужвану виндјакну са наслоњача столице. Скочимо и ми али прије тога на дупшак искапимо све из чаша, сваљамо се у два таксија и нагаримо кроз тијесне сарајевске улице.

"Кол'ко смо дужни мајстор" пита Владо таксисту који се паркирао пред сам хотелски улаз.

"За тебе и твоје јаране нећу ни динара, кућа части" каже таксиста не вадећи опушак из уста. Друга екипа је била одерана, одер'о их таксиста Медо са Бистрика, платили к'ода су се возили до Илице и још мало даље. Улазимо у ресторанску салу а тамо гужва, новинари, обезбјеђење, одмах препознајемо водеће политичаре, њихове дупелице и потрчке а ту су и неки писци који изгледају као и њихове "газде",

кравата, класично одијело, уредно подашипани...

Као ухоложе и непожељни смјештамо се на обронке сале јер нам неки конобари који знају Владу доносе резервне столице и један сто. Како вријеме одмиче а и виски дјелује кога пију писци-краватарари, полако се опуштају и прилазе нашем столу како би се поздравили са Владом. А онда ту и остадоше сваки час зовући конобаре како би испред нас било свега као и на свадбеном весељу јер већини њих се први пут ука-

Мика Оклоп

зала прилика да заједно са Владом Дијаком сједи за истим столом.

"Па Ви се уопште не дате видјети друже Владо, много сте заузети!" каже охрабрен вискијем са неким провинцијским ријечником млади писац који је постављен за Уредника једног Омладинског листа као најподобнији млађи кадар "Ахаа, пуно путујем, ево, неки сам се дан вратио из Калифорније"

"Из Калифорније!?" забезекнуто ће писац.

"Аха, Сан Франциско, Лос Анђелос, Холивуд, јаа, јаа!"

"А тамо у Калифорнији, јесте ли срели аутора Калифорније Блуза, моје омиљене књиге коју на жалост имам само фотокопирану и увезану" каже писац-уредник кроз дубок уздах.

"Хммм, како да не, па са њим сам преорао Калифорнију уздуж и попречије и да знате послије свега онога што смо тамо доживјели Мика Оклоп се бацио на писање другог дијела Калифорније, ево, баш ме јутрос звао телефоном, пита за имена неких глумица и манекенки са којима смо се упознали у вили Ал Паћина или Роберт Де Нира, ма не сјећам се, били смо и код једног и другог, хмм"

"Аааауу, а Мика, тај Мика Оклоп, какав је, како изгледа?" пита писац-уредник.

"Пааа, згодан, згоднији од мене, ма какав ја, ни Црњањски му није био раван, мамац за жене, али није то важно, мени је лег'о јер ме у пићу пратио к'о да су клонирани још једнога мене, е халал му вјера!" "Хесеј мали, имаш ли чисту марамицу" тихо ме пита Владо док млади надобудни писци узбуђено издају конобарима наредбе.

"Имам, али, нисам баш сигуран да је чиста" кажемо зачуђено "Ма дај је 'вамо, шта чекаш!"

Пружим му марамицу испод

стола а он онда из џепа извади офуцани чешаљ са неколико поломљених зуба, стави га у марамицу, па у џеп.

"Ееееех, Калифорнија, е да знате да смо ја и Мика Оклоп у Сан Педру пили седам дана без престанка са чувеним Чарлсом Буковским, ето, пекли кромпире у некој фуруни и то нам ја уз "буз" била јединина меза, али ваљала је к'о најбоље печење"

Писци исколачили очи, отворили уста к'о препаднуте рибе и пасу сваку Владину ријеч. Он са сузама у очима, клима главом, уздише а онда из џепа вади чешаљ, "ево, ово ми је Буковски поклонито, чувам га али нећу дуго, без пара сам, морам га продати, јазук!"

"Ма, пошто, ја ћу га купити, само реците друже Владо колико је то!" мапа се писац-уредник за унутрашњи џеп свога листер капута.

"Пааа, није то лако, то је болан чешаљ славног Буковског, ваља то добрих пара!"

"Ево, ваља ли оволико!" пружа овај дрхтавим руку гуту динара.

Хммм, па, хајде, ево, нека ти је са срећом, чувај га к'о око у глави!"

И док писци-трговци са страхопоштовањем загледају чешаљ Владо из подеране поставе јакне вади искупсану књигу Калифорнија Blues, ону коју је добио од мене, па ме нагнувши се пита. "Јели мали, шта мислиш јели се Мика Оклоп потписив'о ћирилицом или латиницом!?"

"Ма, па нисам баш сигуран, свјетски је човјек, може бити и онако и овако!" кажемо док се и даље не могу да отмам чуду да је ту књигу цијело вријеме уза се носио!

"Аха, ево потпиши се овдје испод наслова као Мика Оклоп, нека Мика буде Ћирилицом а Оклоп латиницом, неће то ови кадровици ни примјетити.

Брже боље шврљнем Микино име и једним и другим писмом а Владо онда бубне књигом о сто. "ево, ово ми је Мика дао и потпис'о, и ово је за продају, стан нисам платио три мјесеца, продајем најдраже ствари које посједујем, наа, држиини!" пружа књигу према дрхтавим рукама једног шпице који је у каријери објавио двије књиге поезије на укупно седамдесет страна а свака друга страна бијели папир...

"А пошто, ево, даћу све што имам!" збуђено и муцаво изусти "таленат" вадећи новчаник и све из њега".

Владо стрпа паре у њедра а онда нам даде знак за узбуну и већ смо у слиједешем кадру били у таксију према Вратнику, за код Реше, на поховани мозак и хладну ракију...

А ви драги читаоци Кишобрана ако којим случајем на неком бувљаку или антикварници нађете неку искупсану Калифорнију Блуз потписану Миком Оклопом са два писма, имајте душе и опростите к'о што ће нам опростити и легенда ове приче, писац МИКА ОКЛОП!

◆